

מ"ת 40056/04/16 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב נגד שגיב טירי, דוד כהן, אלידור מחלוק, עדן אנקונינה, אבי טירי, אדם בן שמחון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

24 יולי 2016

מ"ת 40056-04-16 מדינת ישראל נ' טירי ואח'

בפני כב' השופט בני שגיא
המבקשת

מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב
על-ידי ב"כ עו"ד גיא גורן

נגד
המשיבים

1. שגיב טירי על-ידי ב"כ עו"ד תמיר סגנס
2. דוד כהן על-ידי ב"כ עו"ד בן ציון קבלר
3. אלידור מחלוק
- על-ידי ב"כ עו"ד בן ציון קבלר
4. עדן אנקונינה
- על-ידי ב"כ עו"ד אייל אוחיון
5. אבי טירי
- על-ידי ב"כ עו"ד אייל אוחיון
6. אדם בן שמחון
- על-ידי ב"כ עו"ד בן ציון קבלר

החלטה

א. כללי

1. בקשה למעצר עד תום ההליכים, וזאת לאחר שכתב האישום שהוגש נגד המשיבים מייחס להם, בהרכבים שונים, שבעה אישומים הכוללים עבירות אלימות, סחיטה וקבלת דבר במרמה.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים רלוונטית לעניינם של משיבים 1-5 כאשר בעניינו של משיב 6, אשר שוחרר במסגרת החקירה, עותרת המבקשת להותרת תנאי מעצר הבית בהם הוא נתון על כנם.

ב. עיקרי כתב האישום

עמוד 1

2. **החלק הכללי של כתב האישום** מתאר את סיפור המסגרת ואת "סביבת ביצוע העבירה" - מלון "ווסט תל-אביב" המשמש קומפלקס דירות על חוף ימה של תל-אביב (להלן - **המלון**). כמחצית מדירות בית המלון הינן סוויטות, להשכרה יומית לאורחי המלון, ויתר הדירות הינן דירות בבעלות פרטית של דיירים (הניתנות להשכרה).

נטען בכתב האישום, כי החל משנת 2011 או בסמוך לכך, התגוררו משיב 1 בצוותא עם אחיו לירון (להלן - **לירון**), בבית המלון בדירות פרטיות אותן שכרו לטווח ארוך, וכי במהלך כל התקופה הרלוונטית לכתב האישום, התנהלו המשיבים כחבורה ושהו במלון ובמתקניו, משך שעות וימים ארוכים.

עוד נטען, כי במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, אמר משיב 1 למנהלת בית המלון כי הינו אורח "יוצא דופן" מיתר אורחי המלון, וכנובע מזאת, דרש ממנה להמשיך ולקבל "**מחיר מיוחד**" (מופחת משמעותית) לשכירת סוויטות במלון ב- 500 ₪ ללילה בעבור מי מהמשיבים וכן בעבור מקורביו שלו ושל אחיו לירון. בנוסף, דרש משיב 1 ממנהלת המלון לקבל עבורו ועבור יתר המשיבים וחבריהם, מחירים מופחתים משמעותית, עבור כל ההטבות להם זכאים אורחי המלון, למרות שלא היו זכאים להטבות אלה (הסעדה, שימוש בטרקלין עסקים וכיוצ"ב).

במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום השתלטו המשיבים על מתחם המלון ומתקניו, ונהגו בו כמנהג בעלים לכל דבר, תוך נקיטת אמצעי אלימות, הפחדה ואיומים כלפי אורחי המלון, מנהליו ועובדיו, וכתוצאה מכך, קיבלו המשיבים בעבור חבריהם ובני משפחותיהם סוויטות במלון, שירותי הסעדה ושימוש בטרקלין העסקים של המלון, ללא תשלום או לחלופין, ב"מחירי רצפה".

משיב 1 יצר מצג שווא בהתנהלותו אל מול מנהלת המלון ועובדיו, באשר בעוד שהציג עצמו כנעים הליכות, הפנוי וקשוב לקבל תלונות ביחס להתנהגות לא נאותה של יתר המשיבים וחבריהם, בבית המלון. בפועל, ויסת את התנהגותם האלימה והמאיימת של המשיבים בבית המלון, והכל בהתאם לגחמותיו וצרכיו.

בעקבות האמור לעיל, מתוך פחד והכנעה מפניהם של המשיבים, נענו עובדי המלון ומנהליו לכל דרישותיהם וגחמותיהם של המשיבים, הכל כפי שיפורט באישומים הספציפיים.

במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, הכניסה בחשאי משטרת ישראל שני סוכנים סמויים תחת שמות בדויים, לעבוד בבית המלון, במסווה של מלצר (להלן - **המלצר גיא**) וקצין ביטחון (להלן - **קצין הביטחון מארק**), מתוך כוונה לבחון ולבדוק את אשר מתרחש בבית המלון.

3. **עניינו של האישום הראשון (המיוחס לכל המשיבים)**, בתיאור התנהלותם של המשיבים בבית

המלון. נטען, כי המשיבים הינם חברים המכירים זה את זה, והינם מקורביו ועושי דברו של משיב 1 ושל אחיו לירון. עוד צוין, כי החל ממחציתה השנייה של שנת 2015 ועד ליום מעצר המשיבים (להלן - **התקופה הרלוונטית לכתב האישום**) התגורר משיב 1 בדירה 73 בבית המלון, ואחיו לירון התגורר בדירה 123. בצוותא עימם שהו כל יתר המשיבים בבית המלון בפרקי זמן שונים ובהרכבים משתנים.

לטענת המבקשת, במשך תקופת שהייתו של משיב 1 בבית המלון, הטיל פחד ואימה על מנהלת המלון ע.ע (להלן - **מנהלת בית המלון**) בהעבירו לה את המסר, כי למעשה הוא ואחיו הם המנהלים את בית המלון, וכי ברצותו של משיב 1 יהיה "שקט" מצד המשיבים בבית המלון וברצותו יגרמו המשיבים לאווירת כאוס וטרור שיטילו במקום הוא וחבריו, המשיבים. בעקבות האמור לעיל, מתוך פחד ורצון לקנות "שקט" בבית המלון, השלימה מנהלת בית המלון בשתיקה ובמעשה, עם כל התנהלותם של המשיבים בבית המלון ומתקניו.

במהלך התקופה הרלוונטית לאישום, הפגינו המשיבים נוכחות מאיימת בבית המלון, מתוך כוונה להלך אימים בהתנהגותם זו על מנהליו ועובדיו. המשיבים נהגו בבריונות מוחצנת אל מול מנהלי המלון ועובדיו, קיללו אותם ואיימו עליהם. כל זאת, מתוך מטרה לזרות עליהם אימים ולהטיל עליהם פחד ומורא אשר יאפשרו למשיבים לעשות ככל העולה על רוחם בבית המלון ולנהוג במקום כקניינים הפרטי. המשיבים או מי מהם אמרו מעת לעת, בפרהסיה, בבית המלון, כי הינם "**חייליו**" של עמיר מולנר וכן עושי דברו של משיב 1, הערוכים לבצע כל הוראה שייתן.

ביום 15.10.15, תקפו משיבים 1 ו-4 אלמוני במרכז הלובי של בית המלון (נשוא אישום שני) (להלן - **האירוע האלים**). בסמוך לאחר מכן, צפתה מנהלת בית המלון בתיעוד האירוע האלים, והחלה לחשוש לחייה ולחיי עובדיה, ובעיקר פחדה פחד רב מפניו של משיב 1, אותו זיהתה כעומד בראש החבורה ומנהיגה.

מנהלת בית המלון הציגה בפני עובדי המלון את סרטון מצלמות האבטחה, המתעד את האירוע האלים, להזהירם מפני הצפוי להם מפני המשיבים במהלך עבודתם במלון ועל-מנת שיבליגו בשתיקה מוחלטת אל מול כל מעשיהם של המשיבים בבית המלון.

מנהלת בית המלון הורתה לעובדים, ובמיוחד לקציני הביטחון של המלון, כי בכל אירוע חריג אשר יקרה במלון בעטיים של המשיבים ואחיו של משיב 1 - לירון, לעולם לא יזמינו משטרה אל בית המלון, פן יבולע למנהלת או למי מהעובדים מידיהם של המשיבים.

כתוצאה מהפחד מזרה האימים שהטילו המשיבים על מנהלת בית המלון ועובדיו, ביססו המשיבים שליטה מוחלטת על מתחם בית המלון, ועל התנהלות מנהליו ועובדיו ועשו במקום ככל העולה על רוחם.

ביום 4.1.16 שהה משיב 2 בלובי בית המלון, בצוותא עם המשיבים או מי מהם. בעודו מהלך בלובי המלון, בצוותא עם יתר המשיבים, אמר משיב 2 בקול רם: "יודעים שאנחנו בארגון של מולנר, מה אתם דבילים? אני חייל גאה, ולמי שיש בעיה שיגיד!". משיב 2 אמר את הדברים מתוך כוונה להלך אימים על עובדי המלון אשר עמדו בסמוך ושמעו את דבריו.

ביום 31.1.16 הבחין משיב 2 במלצרית א.מ. במסעדת המלון, כאשר זו מביטה באינטרנט על כתבה בעניין העברייני בן כהן. בעודה קוראת את הכתבה, ניגש אליה משיב 2 ואמר לה: "אנחנו עושים יום העצמאות לפני יום העצמאות. אני יכול לשים אותך בכיסא גלגלים ולהוריד לך את הידיים ותהי עם תחבושות על הפנים". בעודו אומר את הדברים, הדגים משיב 2 למלצרית תנועת דחיפה המניעה כיסא גלגלים. בנוסף, יעץ משיב 2 ל-א.מ. כי תקרא באינטרנט גם אודותיו (משיב 2).

במהלך התקופה הרלוונטית לאישום, אכלו המשיבים 2, 3, 4, 5 ו- 6 אין ספור פעמים במסעדת בית המלון ללא תשלום. בתום הארוחות, סירבו לשלם את החשבון שהוגש להם על-ידי המלצרים במקום. פעמים רבות, איימו המשיבים על המלצרים במקום, והפנו אותם לגשת אל מנהלת המלון על-מנת שהיא תשלם את חשבונם. פעמים אחרות, עזבו המשיבים את המסעדה אף ללא שהוגש להם חשבון כלל, וזאת מפאת פחד המלצרים והקב"טים במקום לגשת אליהם ולבקשם לשלם.

ביום 31.12.15 סמוך לשעה 11:00 או בסמוך לכך, הגיעו משיבים 4 ו- 5 למסעדת המלון וביקשו מ"המלצר גיא" להכין להם ארוחת צהריים. משסיימו, אמר משיב 5 למלצר גיא "לרשום את ההזמנה על הקרח". בתום הארוחה, עזבו המשיבים 4 ו- 5 את המסעדה מבלי לשלם.

במועד האמור, בשעה 14:00 או בסמוך לכך, חזר משיב 5 למטבח המסעדה, נטל עימו בקבוקי שתייה ויצא מהמקום בלא ששילם עבורם.

ביום 27.1.16 בשעה 12:30 או בסמוך לכך, הגיע משיב 5 אל מטבח המלון, וביקש כי יכינו בעבורו ובעבור משיב 4 ארוחת צהריים. טרם הגשת האוכל, אמר "המלצר גיא" למשיב 5 כי האחראית ר.ז., הורתה לחייב את המשיבים בעבור כל ארוחה שהם אוכלים. לשמע הדברים, איים משיב 5: "אני אחייב לה את הפנים! ... תגיד לה שהכל בסדר!".

ביום 15.2.16 הגיעו משיבים 4 ו- 5, בצוותא עם אחר אל מסעדת המלון. משהתעכבה הארוחה להגיע, איים משיב 5 על "המלצר גיא": "אתם רוצים לעבור למתכונת הרגילה שאתם גם נותנים וגם משלמים לנו?!". משסיימו לאכול, קמו המשיבים 4 ו- 5 ועזבו מבלי לשלם על הארוחה.

ביום 18.2.16 בשעה 12:00 או בסמוך לכך, נכנסו משיבים 2 ו- 5 אל מטבח המסעדה ולקחו ארוחות בוקר ללא רשות, כשהם מקללים את עובדי בית המלון. משהעיר "קצין הביטחון מארק" למשיבים על

מעשיהם, ענה לו משיב 2: "לא רוצים, אנחנו עושים במלון הזה מה שבא לנו, כדאי שתתרגל לזה!".

בעוד המשיבים הולכים לעבר שולחן המסעדה, ענה "קצין הביטחון מארק" למשיב 2 כי אינו מתכוון להתרגל לכך בשום אופן. לשמע הדברים, הסתובב משיב 2 לעבר מארק, ואמר לו: "כדאי שתתחיל לדבר יפה, למה אתה לא יודע מי אני!".

אותה העת הגיעה למסעדה מנהלת המלון ע.ע אשר ניגשה למשיבים 2 ו-5, ושאלה אותם מדוע אינם משלמים על הארוחות. בתגובה, ענה לה משיב 2 בנוכחות משיב 5: "כמו שאת מחכה לכסף, אני מחכה כאן לאוכל. שעה וחצי אני צריך לשבת בשביל ביצה מסריחה, אז אותו דבר את תחכי לכסף! ... אני משלם כשאני צריך לשלם ומה שמגיע אני משלם! אם את אומרת שאנחנו שמים זין, אני אראה לך מה זה לשים זין! אני לא צריך יותר מזה. אני לא עושה לך דברים בכוונה. את רוצה שיהיה בכוונה, יהיה בכוונה!".

משיבים 2 ו-5 סיימו את ארוחת הבוקר ועזבו את המקום מבלי לשלם בעבורה.

בתחילת חודש דצמבר 2015 בשעה 01:00 או בסמוך לכך, עישנה פקידת הקבלה א.ה בסמוך לרכבו של משיב 1, בחניון המלון. בסמוך לאחר מכן, עשה משיב 1 מאמצים בקרב עובדי בית המלון לגלות מי עישן ליד רכבו. משודע למשיב 1 כי פקידת קבלה הייתה זו שעישנה ליד הרכב, נזף בה על כך שעמדה במקום. בהמשך, ניגש מי מהחבורה אל דלפק הקבלה והזהיר את פקידות הקבלה לבל ימצאו ליד רכבו של משיב 1, שכן אחרת "זה עלול להסתיים בצורה לא טובה!".

ביום 9.2.16 הגיע משיב 5 אל מסעדת המלון וביקש מ"המלצר גיא" להכין לו לאכול. בשלב זה, חלפה במקום עובדת המלון ר.ז, אשר נהגה להעיר מעת לעת למשיבים על התנהגותם בתוך בית המלון. משיב 5 נכנס אל תוך מטבח המסעדה, תוך שהוא שואל את "המלצר גיא" אם ר.ז נמצאת בסביבה. "המלצר גיא" השיב בשלילה למשיב 5, אך אמר לו, שוב, כי ר.ז רוצה שישלם עבור האוכל שהוא לוקח. בתגובה איים משיב 5 באומרו: "הגמדה הזאת מעצבנת אותי, שאני לא אשים לה משהו מתחת לרכב". לשמע הדברים, שאל "המלצר גיא" את משיב 5 האם הוא רציני בדבריו. משיב 5 אישר את האיום וחזר על הדברים בפניו של "המלצר גיא".

ביום 25.2.16 בשעה 14:25, עבד "קצין הביטחון מארק" במשמרת בבית המלון.

במהלך עבודתו של "קצין הביטחון מארק", התקשר אליו משיב 3 מחדר הכושר במלון, ודרש ממנו להביא לו מגבת. "קצין הביטחון מארק" אמר למשיב 3 כי אין זה תפקידו. נוכח הסירוב, הגיע משיב 3 אל מקום הימצאו של הקב"ט ודרש ממנו לפתוח עבורו, מידית, את מחסן המשק על-מנת שייקח משם מגבות. מארק הסביר למשיב 3 כי כניסת אורחי המלון לחדר המשק אסורה.

בתגובה לדברים, איום משיב 3 על "קצין הביטחון מארק" ואמר לו: "אל תדבר אליי ככה, אתה לא יודע מי אנחנו, אתה לא יודע מה אנחנו".

במהלך התקופה הרלוונטית לאישום, נכנסו המשיבים, אין ספור פעמים אל מטבח המלון, בשעות הלילה המאוחרות, תוך שהם פורצים את מקררי המסעדה וגונבים מהמקום מזון ומשקאות אלכוהוליים בשווי של אלפי שקלים, וכל זאת, ללא רשות ובלא היתר.

במהלך חודש ינואר 2016 או בסמוך לכך, הגיעו משיבים 5 ו- 6 אל מטבח המלון, פרצו את מנעול המקרר במקום ולקחו מן המקום שתייה.

הכניסה אל טרקלין העסקים של בית המלון מותרת אך ורק לאנשי עסקים אשר להם יש חוזה עסקי עם בית המלון.

במהלך התקופה הרלוונטית לאישום, דרשו המשיבים, אין ספור פעמים מפקידי הקבלה במלון, מפתחות כניסה לטרקלין העסקים של בית המלון (להם לא היו זכאים), והכל תחת הפעלת איומים והטלת מורא על פקידי הקבלה ולעיתים תוך שימוש בשמו של משיב 1. בעקבות המעשים כמתואר, קיבלו המשיבים אישורי כניסה חריגים והטבות בטרקלין העסקים בשווי של אלפי שקלים במהלך התקופה.

בין היתר, במהלך חודש פברואר 2016, הגיע משיב 2 אל שולחן הקבלה במלון ודרש מהפקידה ע.ק. במקום, לקבל מפתח לטרקלין ולחדר הכושר בבית המלון. משסירבה הפקידה ע.ק. לתת למשיב 2 את המפתח ללא תשלום, החל לצעוק ואמר לה: "מי את שתגידי לי לא?! אני אשבור פה את כל הדלתות!". בכפוף לאיום, כאמור, מסרה פקידת הקבלה ע.ק. למשיב 2 את מפתח המעבר לטרקלין העסקים של בית המלון, מפאת פחדה מפניו של משיב 2.

המשיבים, בצוותא חדא עם לירון טירי, רישתו את הכניסות והיציאות של חניון בית המלון ברשת מצלמות פנימית המשרתת אך ורק אותם או מי מהם. בנוסף, התקינו המשיבים בחניון המלון מצלמות בסמוך לכלי הרכב של משיב 1 ושל אחיו לירון, וכל זאת ללא הסכמה וללא ידוע של מי מהנהלת בית המלון.

ביום 1.2.16 או בסמוך לכך, התקינו משיבים 1 ו-4 בצוותא עם לירון טירי, בקדמת בית המלון, תורן עליו מורכבת מצלמת 360 מעלות המתעדת, בזמן אמת, את סביבתו החיצונית של בית המלון והכניסה אליו, וכל זאת, ללא הסכמה וללא ידוע של מי מהנהלת בית המלון.

רשת מצלמות פרטית זו איפשרה למשיבים להדק את שליטתם בבית המלון, ולאפשר להם לצפות באמצעיהם, על כל המתרחש בתוך בית המלון ומחוצה לו.

במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, בהזדמנויות שונות, החנו המשיבים ולירון טיירי, את רכביהם בשטחי חניה השייכים למלון, על פי רצונם. המשיבים החנו את אופנועיהם בפתח בית המלון, דרך קבע, במרחבי הולכי הרגל, תוך התעלמות מוחלטת מבקשות גורמי המלון להזיזם מהמקום.

ביום 14.3.16 בשעה 18:45 או בסמוך לכך (להלן - **יום האירוע**), החנה משיב 4 את קטנועו במתחם הולכי הרגל בבית המלון, אשר אינו מורשה לחניית אופנועים. משהבחין בכך "קצין הביטחון מארק", ניגש אל משיב 4, אשר ישב אותה העת עם משיב 5 ועם לירון טיירי, והציג לו נוהל כתוב בדבר איסור החניה במתחם. משיב 4 התבקש להזיז את האופנוע מהמקום.

בתגובה לדברים, איים לירון טיירי על "קצין הביטחון מארק", בנוכחות משיבים 4 ו-5: "החוקים פה שונים כשזה נוגע אלינו, ואם אתה לא מודע אליהם, ונראה לי שאתה לא מודע, אני איידע אותך ואתה תדע אותם לאט לאט... אני משנה פה את כל החוקים. החוקים, זה החוקים לפי לירון, לא לפי המלון. מה שקשור אלינו זה לא החוקים, זה חוקים אחרים. אם עוד לא למדת את זה, תלמד לאט, לאט. אתה תראה לאט לאט דברים משתנים, כאילו הם השתנו מזמן, רק אתה פה חדש אז אולי אתה תבין את זה...".

"קצין הביטחון מארק" הזעיק למקום נידת משטרה אשר נתנה למשיב 4 דוח חניה. מיד לאחר מכן, נאלץ משיב 4 להזיז את הקטנוע מהמקום. למראה נידת המשטרה צעקו, בכעס, משיב 4 ולירון טיירי בלובי המלון: "מי הזמין לנו משטרה?!". "קצין הביטחון מארק" ענה להם כי הוא הזעיק.

בסמוך לאחר האירוע, ניגש משיב 1 למנהלת המלון, שאל אותה למקום הימצאו של "קצין הביטחון מארק", ואיים: "איפה הקב"ט הזה? כדאי לו שלא יחזור למלון, אנחנו נחכה לו בפינה!".

בסמוך לאחר שיחתה של מנהלת המלון עם משיב 1, נתבקש "קצין הביטחון מארק" על-ידי הנהלת המלון שלא להגיע יותר למשמרות בבית המלון עד להודעה חדשה.

ביום 3.4.16 זומן "קצין הביטחון מארק" למשרדה של מנהלת המלון. המנהלת נזפה במארק על הזמנת נידת המשטרה למשיבים, והזהירה אותו מפניהם: "הם אנשים נקמנים, הם אנשים שיכולים לבוא, לשים מטען לזה, לחסל את ההוא, אין להם בעיה עם זה...". המנהלת העבירה למארק את "המסר" המאיים שאמר לה משיב 1, וחזרה והדגישה בפניו, כי להבא אסור לו בשום פנים ואופן להזעיק משטרה למשיבים בלא לדבר עימה קודם.

ביום לא ידוע, במהלך התקופה הרלוונטית לאישום, נודע למשיב 1 כי מתאספת ישיבת וועד של דיירי המלון, בהשתתפות מנהלת המלון, וכי בכוונתם להתלונן על מעשיהם של המשיבים בבית המלון.

משיב 1 פנה אל מנהלת המלון והודיע לה "כי יהיה מוכן לעזוב את המלון תמורת סכום של מיליון שקל". משיב 1 ביקש ממנהלת המלון כי תעביר "הצעתו" אל וועד הדיירים של המלון. מנהלת המלון עשתה כדבריו של משיב 1, וסיפרה לוועד על הצעתו של משיב 1, אשר לא התממשה בסופו של דבר.

במסגרת אישום זה מייחסת המבקשת למשיבים עבירות של סחיטה באיומים שהביאה לדבר מעשה (בצוותא חדא) (ריבוי מעשים) וגניבה (בצוותא חדא) (ריבוי מעשים).

4. **עניינו של האישום השני (המיוחס למשיבים 1 ו-4)** באירוע שהתרחש ביום 15.10.15 בשעות הערב, עת ישבו משיבים 1 ו-4 בצוותא עם אחרים, על ספות נפרדות בלובי בית המלון. אותה עת, עבר במקום אדם אלמוני (להלן - **האלמוני**) אשר הבחין באחר היושב על ספה במקום. בעודו עובר, חבט האלמוני בראשו של האחר, בידו. משהבחינו משיבים 1 ו-4 במעשהו של האלמוני, התערבו באירוע, על אף שלא קדם לזאת כל עימות בין האלמוני וביניהם. משיבים 1 ו-4 קמו מהספות עליהם ישבו, ובעוד משיב 1 חסם את דרכו של האלמוני, בכוח, ודחף אותו לאחור באמצעות גופו, תקף אות משיב 4 באלימות, תוך שהוא מכה אותו מכת אגרופ, בחוזקה, ישירות לפניו, דבר אשר גרם להתמוטטות האלמוני ארצה. בעוד האלמוני שרוע על רצפת לובי המלון, ניגש אליו משיב 1, נעמד מעליו, והחל לצעוק ולאיים עליו בקולניות. משיבים 1 ו-4 תקפו את האלמוני אל מול עיניהם של אורחי המלון ועובדיו, אשר הביטו באימה על המתרחש.

במסגרת אישום זה מייחסת המבקשת למשיבים עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות (צוותא חדא).

עניינו של האישום שלישי (המיוחס למשיבים 2 ו-4) באירוע שהתרחש ביום 28.11.15, מועד בו עבד במלון מאבטח בשם ש.א (להלן - **המתלונן**). בשעה 17:30 או בסמוך לכך, אבטח המתלונן את אזור הכניסה של בית המלון. אותה עת, נכנסו למלון משיבים 2 ו-4 בצוותא עם אחרים. המתלונן עצר את משיבים 2 ו-4 וביקש מהם להזדהות. לשמע הדברים, התעלמו משיבים 2 ו-4 מבקשת המתלונן ונכנסו למלון. זמן קצר לאחר מכן, החליטו משיבים 2 ו-4 לנקום במתלונן בשל עיכובם בפתח בית המלון.

בהתאם לאמור, בשעה 18:00 או בסמוך לכך, ארבו משיבים 2 ו-4 למתלונן במקום חשוך, בסמוך לשירותי בית המלון, והמתני לבואו. משהגיע המתלונן אל המקום, הפתיעו אותו משיבים 2 ו-4. משיב 2 היכה את המתלונן בחוזקה, באמצעות מרפקו, מכה חזקה ישירות אל תוך עינו, בעוד משיב 4 עומד בסמוך כשומר על משיב 2 לבל אחר יתערב במעשה, לטובת המתלונן.

בסמוך לאחר האירוע ניגשו משיבים 2 ו- 4 למתלון, ואיימו עליו בצוותא לבל יתלון במשטרה, שכן אחרת לא ימצא עצמו בחיים, וכל זאת על-מנת למנוע התערבות המשטרה בגין המעשה שביצעו.

כתוצאה מהמכה שהיכה משיב 2, ספג המתלון חבלה קשה בארובת העין, ואף נזקק בהמשך לטיפול רפואי ובחר שלא להגיש תלונה למשטרה.

במסגרת אישום זה מייחסת המבקשת למשיבים 2 ו- 4 עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות ועבירה של הדחה בחקירה.

5. עניינו של האישום הרביעי (המיוחס למשיבים 1 ו- 3) באירוע שהתרחש במהלך חודש אוגוסט

2015 או בסמוך לכך. באותה תקופה, התלון משיב 1 לפני מנהלת המלון על כך שאורחי המלון מצרפת "עושים בברירת השחייה של המלון "שכונה". בתגובה ענתה מנהלת המלון למשיב 1 כי גם "החבר'ה מטעמו" עושים "שכונה" בברכה. לשמע הדברים, אמר משיב 1 למנהלת המלון: "כנראה שאני צריך להסביר לך פעם אחת מה זאת "שכונה"". ביום 28.8.15 פגש משיב 3 את פקידת הקבלה א.ה, ואמר לה כי בכוונת המשיבים להתנקם במנהלת בית המלון בגין התנהגותה למשיבים והערותיה. משיב 3 הזהיר את פקידת הקבלה ואמר לה: "חכי חכי מה יהיה להם מחר!". ביום 29.8.15 (שבת) בשעות הבוקר, הגיע משיב 3 אל בריכת המלון, לבקשתו ועל דעתו של משיב 1. משיב 3 אסף את כל כיסאות הברכה תוך שהוא מקבץ אותם אל צד הברכה, ואסר על איש מבאי הברכה להשתמש בכיסאות. בנוסף, חסם משיב 3 את הכניסה לברכה מצידה האחד, לכלל אורחי המלון. קב"טית המלון ת.א הגיעה למקום וניסתה לשכנע את משיב 3 לחדול ממעשיו. בתגובה אמר לה משיב 3 כי הפעולה שביצע הינה "הוראה מלמעלה" והפנה אותה לדבר בעניין עם משיב 1. כל אותה העת עמד משיב 1 על מרפסת במלון ופיקח מרחוק על מעשיו של משיב 3.

עובדי המלון נוכחו לדעת כי משיב 3 אינו מתכוון להרשות לאיש מאורחי המלון להשתמש בברכה, והזעיקו את המשטרה. נידת הגיעה למקום ועצרה את משיב 3. בסמוך לאחר מכן, מיהרו עובדי המלון לפתוח את הברכה ואיפשרו לאורחי המלון להיכנס אליה.

משהבין משיב 1 כי מעשה האיום הפרובוקטיבי שתכנן עם משיב 3 כשל, וכי המעשה לא הרתיע את מנהלת בית המלון ועובדיו, ירד אל שולחן הקבלה של בית המלון ואיים על העובדים במקום, באומרו כי יחפש את מי שהזעיק משטרה למלון ולא יוותר לו. נוכח הדברים שהשמיע משיב 1, אחזה אימה ופחד את העובדים במקום ואת מנהלת בית המלון, מחשש שמא יגלה משיב 1 מי מהם הזעיק את המשטרה למקום וינקום בו.

כתוצאה מהאירוע כמתואר לעיל, נאלץ בית המלון לפצות את אורחיו בסכומים של אלפי שקלים, וכן נטען כי מפאת חששה מזעמו של משיב 1 וחבריו, נמנעה מנהלת המלון להגיע לעבודתה במלון פרק זמן

לאחר האירוע.

במסגרת אישום זה מייחסת המבקשת למשיבים 1 ו-3 עבירה של סחיטה באיומים שהביאה למעשה (בצוותא חדא).

6. **על-פי עובדות האישום חמישי (המיוחס למשיב 1)**, במהלך חודש ספטמבר 2015, טרם חג ראש השנה או בסמוך לכך, ניפגש סמנכ"ל הכספים של רשת המלון צ.ל (להלן - **הסמנכ"ל**) עם משיב 1, והודיע לו כי לא ניתן עוד להמשיך ב"הסדר" הקיים עימו של שכירות חדרים במלון תמורת סכום של 500 ₪, וכי המחיר יעלה. בתגובה, ענה לו משיב 1 כי הוא מקבל בהבנה את החלטת הרשת (להלן - הפגישה). ימים ספורים לאחר הפגישה פגש משיב 1 את מנהלת המלון בבית המלון, ושאל אותה למקום מגוריו של הסמנכ"ל, וזאת כדי להטיל אימה על הנהלת המלון. מנהלת המלון, מפאת חשש, מסרה למשיב 1 אך ורק את עיר מגוריו של הסמנכ"ל, ללא הכתובת המדויקת. מנהלת המלון דיווחה על המפגש שהיה לה עם משיב 1 להנהלת הרשת ולסמנכ"ל הכספים. סמוך לאחר האמור, בשל פחדה הרב מפניו של משיב 1, הגיעה עימו מנהלת המלון לסיכום כי מחירי החדרים שיושכרו לו, לא יועלו, ומשיב 1 יגביל מצידו את כמות החדרים שיוזמנו על ידו ועל ידי אנשיו, לשני חדרים בלבד.

במהלך כל התקופה הרלוונטית לאישום, ועד סמוך ליום מעצרו, לא העלתה עוד הנהלת הרשת בשנית בפני משיב 1 את סוגית מחירי השכרת החדרים בבית המלון, והוא המשיך לשלם את אותו מחיר בסך 500 ₪, ללא כל הגבלה על מספר החדרים ששכר.

במסגרת אישום זה מייחסת המבקשת למשיב 1 עבירה של סחיטה באיומים שהביאה לדבר מעשה.

7. **במסגרת האישום שישי (המיוחס למשיבים 1-4)**, תוארה התנהלות הקשורה להשכרת חדרי המלון. נטען, כי מחירי הסוויטות בבית המלון נעים בטווח מחירים של 900 ₪ ועד 1700 ₪ ללילה, בהתאם לימי השבוע, עונות השנה והחגים, וכי במהלך התקופה הרלוונטית לאישום, קשרו המשיבים קשר לקבלת כספים במרמה מבית המלון, באופן בו ינצלו את איומיו של משיב 1 על מנהלת בית המלון, כמתואר לעיל, לקבל בעבורו ובעבור מקורביהם סוויטות במלון במחיר הנמוך של 500 ₪ ללילה, בכל חודשי השנה. בהמשך, ישכירו הם, בעצמם, לאחרים, במחירים גבוהים יותר את החדרים שקיבלו, וייקחו לכיסם את התמורה בעדם או את הפרשיהם. בכפוף לאמור, מעת לעת, נהגו משיבים 2 ו-3 "להשכיר" לחבריהם ולמקורביהם את חדרי בית המלון, אשר מראש נרשמו על שמותיהם של משיבים 1 ו-2. המשיבים 2 ו-3 הורו למכריהם להודיע לפקיד הקבלה, עם הגיעם אל בית המלון, כי הגיעו "לחדר של דוד". בנוסף, ביקשו המשיבים 2 ו-3 מ"השוכרים" להשאיר בשולחן הקבלה, בתיבות 73 ו-121, הרשומות ע"ש המשיבים, מעטפות עליהן ירשמו את שמותיהם של המשיבים ובהן כסף מזומן עבור תקופת שהייתם במלון.

בתום תקופת ההשכרה (או לעיתים בעת ההגעה למלון), הותירו "אורחיהם" של משיבים 2 ו-3 בשולחן הקבלה את "מעטפות הכסף". בסמוך לאמור, הגיעו משיבים 2, 3 ו-4 לקבלת בית המלון ולקחו את הכסף לכיסם. במקרים אחרים, שילמו משיבים 2 ו-3 סך של 500 ₪ לבית המלון, והכניסו לכיסם את ההפרשים שקיבלו מאורחיהם בעבור חדרי המלון, וכל זאת בעבורם ובעבור משיב 1.

במסגרת אישום זה מייחסת המבקשת למשיבים 1-4 עבירה של קבלת דבר במרמה (בצוותא חדא).

8. **במסגרת האישום שביעי (המיוחס למשיב 1)**, במהלך חודש מרץ 2016, פנה משיב 1 אל מנהלת בית המלון ודרש ממנה לשכור 8 חדרים בבית המלון בעבור מקורביו וחבריו, לסוף השבוע הקרוב בו יחול חג הפסח, תמורת הסכום הנמוך של 500 ₪ לחדר. בנוסף, דרש משיב 1 ממנהלת בית המלון לסגור, לשימושו הפרטי, לקראת ארוחת ליל הסדר, את אולם ההסעדה של המלון, המשמש באופן תדיר את אורחי המלון. מנהלת המלון, אשר חששה לתת למשיב 1 תשובה שלילית, העבירה את בקשתו אל הנהלת רשת בית המלון. נוכח ההפסדים אשר עשויים היו להיגרם כתוצאה מהיענות חיובית לדרישה, החליטה מנכ"לית רשת המלון לסרב לבקשה. בסמוך לאחר מכן, שוחחה מנהלת בית המלון, טלפונית, עם משיב 1 והודיעה לו על דחיית בקשתו. נוסף על דחית בקשתו, הודיעה לו גם על החלטת הנהלת הרשת להפקיע מידה כל אפשרות להמשיך ולממש את "הסדר החדרים" שניתנו לו במחיר קבוע של 500 ₪, וכי יותר לא ניתן יהיה להמשיך ב"הסדר" עימו. בנוסף, במעמד השיחה, הודיעה מנהלת המלון למשיב 1 כי מעתה כל הזמנות החדרים ייעשו דרך מרכז ההזמנות של הרשת, ולא ניתן עוד יהיה להזמין חדרים ישירות מול פקידות הקבלה במלון (כפי שהיה נהוג). בתגובה, אמר משיב 1 למנהלת המלון בכעס "שלא תפנה אליו יותר בכל בקשת עזרה שהיא, שכן יותר הוא לא יוכל לעזור לה".

ביום 29.3.16 פנו נציגי הנהלת רשת המלון למשטרת ישראל וביקשו את התערבותה המידית באשר למתחולל בבית המלון, כתוצאה ממעשיהם של המשיבים במקום.

במסגרת אישום זה מייחסת המבקשת למשיב 1 עבירה של סחיטה באיומים.

ג. טיעוני הצדדים

9. ב"כ המבקשת עמד בטיעונו על הצורך להתייחס למכלול האירועים המפורטים בכתב האישום כמקשה אחת אשר יש בה, לשיטת המבקשת, כדי ללמד על אווירת הפחד והטרור שהשרו המשיבים על באי המלון ועובדיו, והכל מתוך כוונה מובהקת לסחוט תנאים והטבות. התובע עמד על הראיות השונות העומדות ביסוד כתב האישום, והדגיש כי מדובר בראיות מגוונות ובעלות עוצמה משמעותית. עוד צוין, כי מטבע הדברים, בחקירת אירועים מהסוג דנן, נתקל צוות החקירה בקשיים שונים הנובעים מחששם של העדים לשתף פעולה עם המשטרה פן יבולע להם, והנחה זאת מחייבת מתן משקל מוגבר לעדויות השוטרים, ומשקל נמוך לדברי אותם עדים אשר תיארו בעדויותיהם התנהלות "רגילה" ולא עבריינית כפי

שמייחסת המבקשת למשיבים. ב"כ המבקשת סבר כי יש לדחות את טענות המשיבים, לפיהן מעשיהם עולים, לכל היותר, כמעשים שאינם נעימים או כאלה המשקפים התנהלות פרועה, והדגיש כי אין המדובר באירוע חד פעמי, אלא ברצף של אירועים, אשר ביסודם כוונת סחיטה מובהקת.

10. באי-כוח המשיבים סברו כי אין לראות בתשתית הראייתית שהוצגה ככזו העומדת במבחנים הרלוונטיים לקביעת "ראיות לכאורה", שכן מכלול העדויות שנגבו מצביעות על תמונה הפוכה לחלוטין מזו שצוירה על-ידי המבקשת, ואין בנמצא ראיות כלשהן המלמדות על תכנית לסחיטת המלון ועובדיו, או תכנית עבריינית אחרת, במסגרתה פעלו המשיבים. הסנגורים סקרו את הראיות הרלוונטיות ביחס לכל אחד מהאישומים, והצביעו על סתירות בין העדויות השונות, חוסר היגיון מובנה הקיים לשיטתם בחלק מהן, כשלים חקירתיים שונים ופערים משמעותיים בין תמלילי חקירות העדים, לבין ההודעות המודפסות. בהקשר זה, נטען כי מדובר בפערים אשר נוצרו בכוונת מכוון, המשליכים על הלך הרוח המשטרתי שהוביל לחקירת האירועים המצביעים, לכל היותר, על התנהגות שאינה הולמת או על קיומה של מחלוקת סטנדרטית בנושאים שונים הקשורות בשרות הלקוחות. במהלך הניתוח הראייתי שאערוך בהמשך, אתיחס לטענותיהם הקונקרטיות של הסנגורים.

לשיטת באי-כוח המשיבים, יש להורות על שחרורם של המשיבים בתנאים מבטיחי התייצבות בלבד, שכן אין לראות בתשתית הראייתית הקיימת ככזו התומכת בהוראות החיקוק המיוחסות למשיבים, ובוודאי שאין בנמצא עילות מעצר בעוצמה המצדיקה את המשך מעצרם של המשיבים.

ד. דיון והכרעה

11. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ובחנתי את חומר הראיות, הגעתי למסקנה כי יש מקום להורות על שחרורם של המשיבים בתנאים כפי שיפורט בהמשך.

מסקנתי זו מבוססת על ארבעה נימוקים מרכזיים: (א) **קשיים בקונספט העומד ביסוד האישום הראשון**; (ב) **עוצמתן הלא גבוהה של עילות המעצר בהקשר לטיב האירועים המתוארים בכתב האישום**; (ג) **קשיים ראייתיים ביחס לחלק מהעובדות הנטענות בכתב האישום**; (ד) **האפשרות לאיין את עילות המעצר באמצעות תנאי ערובה הולמים**.

אפנה כעת לפירוט הנימוקים האמורים.

(א) קשיים בקונספט העומד ביסוד האישום הראשון

12. האישום הראשון מתאר את "קונספט הסחיטה", ודומני כי ככל שהיה מוכח כי המשיבים אכן פעלו במסגרת "תכנית אב עבריינית" שמטרתה סחיטת המלון, תוצאת החלטתי הייתה שונה, אלא שאין בנמצא ראיות המצביעות על "תכנית סחיטה", עשויה שלבים שלבים, הכוללת חלוקה לתפקידים שונים, במסגרתה פעלו המשיבים כגוף אחד, ואני מתקשה לראות את אסופת האירועים הקונקרטיים המפורטים בכתב האישום, אשר נראים כאקראיים לחלוטין, ככאלה המתגבשים לכדי תכנית שכזו. במילים אחרות - אין די ראיות היכולות לשמש כ"דבק" המחבר בין האירועים השונים ובכך טמון הקושי המרכזי של קונספט הסחיטה.

אמחיש האמור באמצעות הדוגמאות הבאות:

דוגמא ראשונה:

13. בחינת סרטון מצלמת האבטחה אשר תיעדה את התקיפה המתוארת באישום השני מלמדת כי מדובר באירוע אקראי, אשר נמשך שניות בודדות ותחילתו בתקיפת פלוני על ידי אלמוני. למראה התקיפה, קם משיב 4 אשר ישב בלובי עם משיב 1 והלם במכת אגרוף בפרצופו של אלמוני.

לא ניתן ללמוד מהסרטון על מעורבות פלילית אפקטיבית של משיב 1 באירוע, ונראה כי מדובר באירוע אקראי לחלוטין (שהוא תולדה של האלימות שהפעיל אלמוני כלפי פלוני), שלא קדם לו תכנון כלשהו, שלא קדמה לו "שיחת תיאום" בין המשיבים, שלא קדמה לו הוראה שניתנה על ידי משיב 1.

בנסיבות אלה, יש קושי לראות באירוע תקיפה אקראי, הרלוונטי רק למשיב 4, כמשתלב ב - "קונספט הסחיטה" המתואר בכתב האישום.

דוגמא שניה:

14. בכתב האישום צוין כי: **"משיב 1 יצר מצג שווא בהתנהלותו אל מול הנהלת המלון ועובדיו, באשר בעוד שהציג עצמו כנעים הליכות, הפנוי וקשוב לקבל תלונות ביחס להתנהגות לא נאותה של יתר המשיבים וחבריהם, בבית המלון. בפועל, ויסת את התנהגותם האלימה והמאיימת של חבריו, הנאשמים בבית המלון, והכל בהתאם לגחמותיו וצרכיו".**

מתיאור התנהלותו ודרך פעילותו של משיב 1 כאמור בכתב האישום, עולה כי עסקין באדם מתוחכם, אשר כחלק מתכניתו העבריינית המוקפדת בחר להתנהל בצורה מנומסת ונחמדה לעובדי המלון, בעוד שב"זרועו האחרת" (יתר המשיבים) דאג להשליט פחד וטרור על עובדי המלון.

חומר הראיות אינו בהכרח תומך בתיאור האמור, והעובדה כי משיב 1 נתפס ככזה העומד "בראש המשיבים", אינה תחליף לראיות בדבר האופן בו "ויסת את התנהגותם האלימה והמאיימת של חבריו, הנאשמים בבית המלון, והכל בהתאם לגחמותיו וצרכיו".

אין בנמצא עדות של אחד השוטרים הסמויים אשר שמע את משיב 1 "נותן הוראות" למי מהמשיבים האחרים לפעול בדרך עבריינית כלשהי, אין בנמצא האזנת סתר המלמדת על אותה היררכיה ופעילות סחיטה מתואמת נטענת, ואין בנמצא ראיות אחרות בהקשר זה.

עו"ד סננס הפנה למספר לא מבוטל של עדויות המתארות את המשיב כאדם מנומס ונחמד, ואף אם אדם יכול להיות גם "נחמד" וגם "עבריינין אלים", אין בכך כדי לפטור את המבקשת מהצורך להציג ראיות בעלות משקל שיוכיחו כי המשיבים 2-6 פעלו בצורה עבריינית "בהתאם לגחמותיו וצרכיו" של משיב 1, כלשון כתב האישום.

אחת הדוגמאות שניתנה על ידי הסניגור לקוחה מעדותה של מנהלת המלון, בחקירתה מיום 12.4.16, אשר ציינה כי ההתנהלות מול משיב 1 הייתה "בדרכי נועם ודרכי שלום" כאשר המשיב "ידע לסובב אותה" בדרך של פרגון, מחמאות ותוך שימוש בקסמו האישי, וככה היא הייתה "נכנעת לו" (ומותרת את המחיר הנמוך עבור החדר).

דוגמא שלישית:

15. באישום השביעי, במסגרתו מייחסת המבקשת למשיב 1 עבירה של סחיטה באיומים, מתוארת סיטואציה בה ביקש המשיב מהנהלת המלון להזמין 8 חדרים לליל הסדר (עבור משפחתו) תמורת ₪ 500 לחדר (על פי ההסדר שהיה נהוג עמו) וכן לסגור עבורו את חדר האוכל לערב החג. בשלב זה משטרת ישראל הייתה בתמונה, והציפיה הייתה שסירוב המלון לבקשה יוביל להתנהגות אלימה ועבריינית מצידו של המשיב, אלא שבפועל, לאחר שמנהלת המלון בישרה למשיב את דבר הסירוב, הסתכמה תגובתו בשתיים: (א) שכר חדרים במחיר מלא, דרך מרכז ההזמנות, בדיוק באופן בו הונחה על ידי הנהלת המלון; (ב) אמר למנהלת המלון "שלא תפנה אליו יותר בכל בקשת עזרה שהיא, שכן יותר הוא לא יוכל לעזור לה".

אני מתקשה לראות באמירתו של המשיב 1, אפילו מדובר באמירה המשקפת כעס או תסכול, ככזו המשמשת בסיס ראייתי הולם לאישום בעבירת סחיטה באיומים, בוודאי מקום שאין חולק כי למשמע הסירוב, "נכנע" המשיב, פתח את ארנקו, והזמין חדרים נוספים במחיר מלא כפי שהתבקש.

גם אירוע זה, המשקף בקשה ספציפית של משיב ספציפי עם תוצאה ספציפית, אינו מתיישב עם קונספט הסחיטה ששורטט לאורכו ולרוחבו של כתב האישום.

דוגמא רביעית:

16. בסעיף 19 לעובדות האישום הראשון מתואר כי המשיבים, בצוותא עם לירון טיירי, רישתו את הכניסות והיציאות של חניון בית המלון ברשת מצלמות פנימית המשרתת אך ורק אותם או מי מהם, וכן התקינו תורן עליו מורכבת מצלמת 360 מעלות המתעדת, בזמן אמת, את סביבתו החיצונית של בית המלון והכניסה אליו. עוד נטען כי רשת מצלמות פרטית זו איפשרה למשיבים להדק את שליטתם בבית המלון, ולאפשר להם לצפות באמצעיהם, על כל המתרחש בתוך בית המלון ומחוצה לו.

אין בחומר הראיות אינדיקציה כלשהי הקושרת בין התקנת המצלמות לקונספט הסחיטה, ואין בנמצא אינדיקציות ראייתיות כלשהן המלמדות כי המשיבים עשו שימוש במצלמות על מנת "להדק את שליטתם בבית המלון". יתרה מכך, נראה סביר הרבה יותר כי המצלמות הותקנו על מנת לסכל את האפשרות כי פלוני יבקש לפגוע במי מהמשיבים וללא קשר להתנהלותם אל מול עובדי המלון.

יצוין כי קיימות עדויות שונות מהן עולה כי בזמן אמת, הנהלת המלון כלל לא סברה כי מדובר בהתנהלות בעייתית, ולפי עדותה של מנהלת המלון, משיב 1 אף הציע לה להתחבר למצלמות.

דוגמא חמישית:

17. נטען בסעיף 16 לעובדות האישום הראשון כי במהלך התקופה הרלוונטית לאישום, נכנסו המשיבים, אין ספור פעמים אל מטבח המלון, בשעות הלילה המאוחרות, תוך שהם פורצים את מקררי המסעדה וגונבים מהמקום מזון ומשקאות אלכוהוליים בשווי של אלפי שקלים, וכל זאת, ללא רשות ובלא היתר.

המבקשת הפנתה בהקשר זה לעדותו של אביגיל הימי, שם תיארה העדה כי ראתה את המשיב 1 נכנס בלילה למטבח, ובהמשך, יניב הקב"ט הצביע לה על שניים מחבריו שניסו לשבור את מנעול הכניסה למטבח. בשלב זה, ציינה העדה את הדברים הבאים: **"אני קראתי לשגיב (משיב 1 -ב.ש) ואמרתי לו שאם הם רוצים שתיה שילכו לטרקלין ולמה לשבור מנעול, ראיתי אותו אחרי זה הולך וצועק עליהם"**.

קיים קושי מסוים ליישב בין העדות לבין האופן בו נוסח כתב האישום (ביחס למשיב 1), וקיים קושי ליישב בין האופן בו התנהל משיב 1 על פי אותה עדות לבין קונספט הסחיטה.

דוגמא שישית:

18. בסעיף 6 לעובדות האישום הראשון, צוין כי לאחר אירוע התקיפה שהתרחש בלובי (אישום שני), צפתה מנהלת בית המלון בתייעוד ממצלמות האבטחה באירוע האלים, והחלה לחשוש לחייה ולחיי עובדיה, ובעיקר פחדה פחד רב מפניו של משיב 1, אותו זיהתה כעומד בראש החבורה ומנהיגה, ובהמשך - הציגה בפני עובדי המלון את הסרטון מתוך כוונה להזהירם מפני הצפוי להם מפני המשיבים במהלך עבודתם במלון ועל-מנת שיבליגו בשתיקה מוחלטת אל מול כל מעשיהם של המשיבים בבית המלון.

גם אליבא דכתב האישום, וגם על פי חומר הראיות, הצגת הסרטון, המתעד כאמור מכת אגרוף העולה כדי תקיפה סתם, היא פעולה שנעשתה ביוזמתה ועל דעתה של מנהלת המלון ללא ידיעתם של מי מהמשיבים, כך שספק אם ניתן לראות בפעולה שביצעה המנהלת כחלק ממסכת הסחיטה.

דוגמא שביעית:

19. עובדות האישום השישי מתארות כיצד פעלו משיבים 1-4 על מנת להשכיר חדרים שנשמרו עבורם (במחירים הנמוכים שסוכם עימם) בשכירות משנה ובכך גרמו למלון הפסדים בהיקף של אלפי שקלים.

כתב האישום אינו מתאר פעולה שנעשתה במחשכים, אלא דווקא כזו שחייבה את השוכרים להשאיר את "דמי השכירות" במעטפות בלובי המלון, מה גם שבחינת חומר הראיות מלמדת על קיומן של אינדיקציות ברורות לפיהן הנהלת המלון ידעה על אותן פעולות, ואף סברה כי הן אינן בניגוד למדיניותה. עוד יצוין כי בתקופות קשות גם הנהלת המלון השכירה חדרים באותם סכומים שסוכם עם המשיבים (ראה הודעת צחי בן חמו והודעת ענת אזולאי).

המבקשת אינה טוענת כי הנהלת המלון אסרה על מי מהמשיבים לפעול כך, ואין טענה כי בשלב כלשהו נעשו הדברים תחת מעטה מאיים באופן ספציפי (לבד מהטענה כי הדברים נעשו בחסות איומיו "הכלליים" של משיב 1 על מנהלת המלון).

בהיעדר איסור מטעם הנהלת המלון לפעול בדרך של השכרת החדרים שהיו שמורים עבור המשיבים ב"שכירות משנה", אני מתקשה לראות בהתנהגותם, כפי שתוארה באישום השישי, ככזו החוצה את גבול המחלוקת החוזית וצועדת אל תוך התחום הפלילי, וממילא - לא ברור כי כיצד הדברים מתיישבים עם קונספט הסחיטה.

קשיים בקונספט העומד ביסוד כתב האישום - סיכום

20. קונספט הסחיטה המתואר בכתב האישום חובק לכאורה מספר רב של אירועים ורכיבי התנהגות, ומחברם מילולית לכדי תמונה אחת שלמה, לפיה חבורת "הסוחטים" המונהגת על ידי משיב 1, פעלה

במגוון דרכים וערוצים על מנת לסחוט הטבות מהמלון.

כפי שפירטתי לעיל, קיים קושי לראות את האירועים השונים המפורטים בכתב האישום ככאלה המהווים "חלקים של אותו שלם".

אינני מקל ראש בהתנהלות המשיבים ובתחושה שהתנהלות זו יצרה בקרב חלק מעובדי המלון, אלא שלא תמיד ניתן לשבח התנהלות פסולה למסגרת של עבירה פלילית, ואף אם ניתן לעשות כן לפחות ביחס לחלק מהאמירות המאיימות (באופן של ייחוס עבירות איומים), לא בהכרח ניתן להתאים את אותה התנהלות פסולה לקונספט רחב ההיקף העומד ביסוד האישום הראשון לפיו מדובר במכונה משומנת, רבת גורמים, אשר פעלה באופן מוקפד ובצוותא חדא על מנת לבצע עבירות סחיטה.

(ב) עוצמתן הלא גבוהה של עילות המעצר בהקשר לטיב האירועים המתוארים בכתב האישום

21. לאחר שנתתי דעתי לנתונים הרלוונטיים, ועוד טרם אדרש לבחינת התשתית הראייתית, ראיתי לבחון את עוצמתן של עילות המעצר.

אמרתי את שאמרתי לגבי מידת התאמתו של קונספט הסחיטה לאירועים המתוארים על ידי העדים השונים, אך גם אם אצא מנקודת הנחה כי מדובר בקונספט מדויק מבחינה ראייתית ומשפטית, ובהתנהלות המצויה עמוק במגרש הפלילי, סבורני כי מקבץ התנהגויות שנועדו, בסופו של יום, לסחוט כניסה לטרקלין המלון, ארוחות חינם בחדר האוכל, חניה במקום סמוך למלון, או "ברכה שקטה ללא 'השכונה' של הצרפתים", אינו מהסוג המצביע על המסוכנות המחייבת מעצר מאחורי סורג ובריה.

יש אף לציין כי משיב 1 מתגורר במלון 5 שנים, ומעולם לא התבקש על ידי הנהלת המלון לעזבו, באופן פורמלי או לא פורמלי, שכן לאורך תקופה ארוכה התפרנס המלון גם מהמשיב ומחבריו.

22. גם אותם אירועי אלימות פיזית המתוארים באישומים השני והשלישי הם אירועים קונקרטיים, שאינם משקפים מסוכנות מהסוג המחייב מעצר, שכן קיימים מקרים רבים בהם ניתנות החלטות שחרור באירועים חמורים באופן משמעותי.

23. בחנתי גם את אותן אמירות מילוליות אשר ניתן לראותן כאמירות מאיימות, ואף שאין להקל בהן ראש, אינני סבור כי הן מצדיקות מעצר מאחורי סורג ובריה.

אבהיר: עיון במכלול העדויות שהוגשו אכן מלמד על תחושת פחד שקיננה בקרב חלק מעובדי המלון, אולם ברובם של המקרים דובר היה בתחושת פחד הקשורה ל"הילה העבריינית" של חלק מהמשיבים,

ולא בהכרח למעשים ממש. ראה לדוגמא עדותה של רויטל זליג עובדת המלון מיום פתיחתו: "אבל שוב, אמרתי לך, בחיים לא איימו עלי, לא שמעתי אותו (את משיב 1 -ב.ש), אחד מהם צועק על מישהו מאיים עליו אני יהרוג אותך, אני יעשה לך ככה בחיים לא...אבל מתוקף זה שאנחנו חיים במדינת ישראל ויודעים מי האנשים האלה כי יש אינטרנט, כי יש חדשות...אז שומעים עליהם אז יודעים שלא רוצים להתעסק ולא נעים להתעסק עם אנשים כאלה".

דוגמא נוספת ניתן לראות בעדותו של עובד המלון גיא הררי, אשר ציין: "הפחד הוא באוויר, זה כמו לשבת מול השוטר יש לחץ למרות שהשוטר מתנהג מאד יפה...אותו דבר אתה מרגיש איתם". באשר למעשיו הקונקרטיים של משיב 1, ציין העד כי משיב 1 תמיד משלם, ואף אם לעיתים מתווכח על חיוב כזה או אחר, מעולם לא היה לו "תאקל" איתו, לא איום ולא הרגיש מאוים.

אין להבין מדברי כי אמירות מאיימות שהשמיעו מי מבין המשיבים כלפי עובדי המלון ופורטו בכתב האישום הן לגיטימיות, אך עדיין קיים פער בין השמעת אמירות מאיימות, אשר יתכן ומצדיקות אישום בעבירות איומים, לבין קביעה כי מדובר באמירות מהסוג המצדיק מעצר עד תום ההליכים.

24. כיון שהמשפט הפלילי פורש כנפיו על התנהגות עבריינית, יש צורך בבחינת המעשים עצמם וכאשר עושים כן, לעיתים, נתקלים בקושי בסיווג חלקם כמקימים עבירות פליליות מובהקות.

דוגמא לכך ניתן לראות בסוגית "הכניסה למטבח המלון באופן חופשי", אשר לטעמי - צריכה להיבחן בפרופורציה המתאימה, בוודאי כאשר קיימות עדויות שונות מהן עולה כי כניסה למטבח בשעות הערב הייתה התנהגות שאפיינה אורחים ודיירים נוספים. ראה לעניין הפרופורציה הנדרשת עדותו של הסוכן המשטירי מיום 9.3.16 אשר תיאר כי באחד הערבים, כאשר הטבח לא היה, נכנס משיב 3 למטבח ולקח לחמניות, וכן דוח פעולה של אותו שוטר מיום 3.2.16, המתאר כי ביום 1.2.16 נכנס המשיב למטבח וחזר עם 3 בקבוקי שתיה.

דוגמא נוספת ניתן למצוא בעדותה של כנרת אמנו, מנהלת המזון והמשקאות אשר תיארה אירוע במסגרתו אכל משיב 1 ארוחת בוקר, וכאשר התבקש לשלם אמר לעשה כי "יש לו הסדר עם המנכ"לית". העדה תיארה כי אמרה לו שלא מעניין אותה וצריך לשלם, והוא הסכים ואמר לה לחייב חדרו.

גם הסוכן המשטירי הסמוי שהושתל במלון, ציין בדוח הפעולה שערך ביום 9.3.16, כי משיב 5 סירב לשלם עבור חביתות ושתיה שהזמין, ולכן פנה למשיב 1 שאמר לו לחייב את חדרו. כאשר פנה השוטר למשיב 1 וציין בפניו כי אחיו (לירון) לא שילם, משיב 1 אמר לו כי אחיו כלל לא אכל, משפט שאין בו שמץ של איום, ונראה כחלק ממחלוקת לגיטימית בשאלת חיוב כספי.

וראה גם עדויות אחראית המשמרת קרולינה ("גם לא שמעתי שהם אי פעם איימו על עובדי המלון ואף עובד במלון לא סיפר לי שבחיים משהו מהם איים עליו"); עובדת המלון תהילה אבני ("אני בחיים שלי לא הרגשתי מהם איזושהי עוינות או איזשהו איום"); סגנית מנהל הקבלה איילת גולדברג ("הכתבה בעיתון מופרזת מכל הכיוונים...אני לא נתקלתי באיומים או בהרמת ידיים או במשהו פיזי או במשהו כזה...לא הרגשתי מפוחדת...בחינים לא שמעתי עובד שאמר שהם הרביצו לו או איימו להרביץ").

25. ניתן כמובן לומר, כפי שנטען על ידי המבקשת, כי העדויות שפורטו לעיל, ורבות אחרות שאינן מלמדות על נקיטה בדרכי איום, נובעות מחשש העדים למסור עדויות מפלילות נגד המשיבים, אך עדיין - לא ניתן להתעלם מריבוי העדויות "הלא מפלילות", אשר נמסרו באופן בו נמסרו חרף העובדה כי חוקרי המשטרה נקטו בטכניקות שונות ומגוונות (אשר מידת הלגיטימיות שלהן תיבחן בהליך העיקרי) על מנת "לחלץ את האמת" מפיהם של העדים, ואלה המשיכו להתעקש כי חקירת המשטרה הוציאה דברים מפרופורציה.

26. בכל הנוגע לעילת השיבוש - הגעתי למסקנה דומה לפיה עוצמת העילה אינה מחייבת מעצר, וזאת בהינתן העובדה כי המשיבים אינם יכולים לשבש את עדויות השוטרים, והרוב המכריע של העדויות האחרות הוקלט (מה גם שחלק לא מבוטל מהן - כלל אינו תומך בתזת הסחיטה עד שניתן לראותן כעדויות הגנה).

עברם הפלילי של המשיבים (1, 2, 5, ו-6) הוא רלוונטי, ואף אם אין בו כדי להטות את הכף לטובת מעצר, אראה בו כמשפיע על סוג והיקף תנאי הערובה.

עוצמת עילות המעצר - סיכום

27. בחינת עילות המעצר הרלוונטיות לענייננו, מובילה למסקנה כי אלה קיימות, אולם ניתן למקם עוצמתן במיקום שאינו מצדיק מעצר מאחורי סורג ובריח, אלא הטלת תנאי ערובה.

(ג) קשיים ראייתיים ביחס לחלק מהעובדות הנטענות בכתב האישום

כעת, לאחר שהתייחסתי לקשיים הטמונים בקונספט הסחיטה, ולעוצמת עילות המעצר, אפנה לבחינת התשתית הראייתית תוך התמקדות באותם חלקים אליהם לא התייחסתי עד כה. אציין כי מקומו של האישום הראשון נעדר מהסקירה, שכן לרכיבים המרכזיים הכלולים בו התייחסתי בהרחבה בדברי הקודמים.

28. **ביחס לאישום השני**, ועל פי הנצפה בסרטון - קיימות ראיות לכאורה לתקיפה שביצע משיב 4, אך לא

קיימות ראיות לכאורה לשותפות של משיב 1 בביצוע המעשה, ואינני סבור כי ניתן לראות באופן עמידתו ליד אותו "אלמוני" שהוכה על ידי משיב 4, ככזו המלמדת על מעורבות המאפשרת הרשעה ולו כמסייע.

29. **ביחס לאישום השלישי (תקיפת המאבטח) -** עורכי הדין קבלר ואוחיון הרחיבו בטיעוניהם ביחס לאישום זה, ולאחר שבחנתי את הראיות הרלוונטיות, אינני סבור כי עסקינן בסיטואציה בה אין בנמצא ראיות לכאורה אלא בכזו בה קיימת חולשה ראייתית אף שאין בכוונתי לרדת לאותן רזולוציות עדינות אליהן ירדו הסניגורים.

הראיות המרכזיות באישום זה בעזרתן תנסה המבקשת להוכיח את הנטען בכתב האישום הן הודעת המאבטח עצמו המתאר את התקיפה (אך אינו מתאר את זהות התוקפים); הודעת הקב"ט יוסף סיאג אשר מתאר את שיחתו עם המאבטח; הודעת הטבח גרבאן אשר שוחח אף הוא עם המאבטח; והתוודות של משיב 2 על מעורבותו באירוע, כפי שזו עולה מהודעת עובדת המלון אלה פאג'ר.

החולשה הראייתית נעוצה, בין היתר, בנתונים הבאים: (א) אין בנמצא גרסה פוזיטיבית של המאבטח באשר לזהות תוקפיו; (ב) לא ברור היכן בוצעה התקיפה, כיצד לא תועדה במצלמות האבטח המכסות את רובו המכריע של שטח המלון, ומהו אותו "מקום חשוך בסמוך לשירותי בית המלון" שבמקרה לא "כוסה" על ידי המצלמות; (ג) גרסאותיו של המאבטח, כפי שהן נלמדות מעדויות האנשים השונים עימם שוחח רחוקות מלהיות אחידות או ברורות; (ד) קיימות אינדיקציות ראייתיות שונות, מפי מספר עדים, באשר ליכולת ליתן אמון בגרסאותיו של המאבטח; (ה) קושי בזיהוי המעורבים כפי שבא לידי ביטוי בהודעת הטבח גרבאן שכן לא נערכו לו מסדרי זיהוי; (ו) אותה התוודות לכאורה של משיב 2 לאקונית באופן יחסי וממילא, וככל שלא יעיד, לא תוכל לשמש כראיה כנגדו של משיב 4; (ז) טענת אליבי שהעלה משיב 2.

שיקולל הנתונים המפורטים לעיל מלמד כי קיימת תשתית ראייתית אך זו לוקה בחולשה מסוימת, במיוחד בענייננו של משיב 4.

30. **ביחס לאישום הרביעי (אירועי הבריקה) -** קיימות ראיות לכאורה לתיאור העובדתי המפורט בכתב האישום, המבוססות על הודעות אביגיל הימי, תהילה אבני, קרולינה מוסטובלסקי; ענת אזולאי ואיילת גודלברג.

יחד עם זאת, ספק בעיני אם התשתית הראייתית יכולה לבסס עבירת סחיטה.

חמש הערות בהקשר זה:

הראשונה - בגין אירועי הברכה נפתחה חקירת משטרה בעבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי והסגת גבול, ומיד בסמוך נסגר תיק החקירה בהיעדר עניין לציבור. ללמדך על הפרופורציה שראתה המשטרה "הרגילה" (תחנת תל אביב צפון) ביחס לאירוע, במובחן - מיחידת להב 433 שחקרה את כל "הפרשה", ועל החולשה הקיימת בעילת המעצר בהקשר זה.

השניה - אותם איומים שהשמיע לכאורה משיב 1 כלפי עובדי הקבלה, מבוססים על עדות יחידה של עובדת המלון קרולינה מוסטובלסקי, אלא שזו מסרה מספר אמרות שלא תמיד ניתן ליישב האחת עם רעותה, מה גם שקיימת אפשרות כי כלל לא נכחה בדלפק הקבלה באותה העת. אציין כי באחת האמרות (מיום 11.4.16) ציינה העדה כי מקור ידיעתה הוא ב"שמועות".

השלישית - קיים קושי ראיתי מובנה בייחוס דברי איום לאדם, מבלי שניתן לדעת כלפי מי הופנו ובאיזה נסיבות. לצורך כך, די לראות את האופן בו נוסח כתב האישום ("איים על העובדים במקום") ולהבין על הקושי הראיתי.

הרביעית - עדותה של עובדת הקבלה מיטל בראל אינה תומכת בתיאור המפורט בכתב האישום, שכן העדה תיארה את האירוע מבלי שציינה כי משיב 1 ירד לקבלה ואיים. בחינת הודעת העדה מיום 6.4.16 מלמדת כי העדה כלל לא נשאלה על ידי החוקרים האם משיב 1 ירד לקבלה ואיים, ולהימנעות החוקרים מלשאול את המתבקש חשיבות של ממש כאשר ברור שמדובר בעדה ששיתפה פעולה והייתה בקבלה בזמן האירוע.

החמישית - מעורבותו של משיב 1 נלמדת ראיתית מדברים שאמר לכאורה משיב 3, אשר נשמעו על ידי תהילה אבני, אלא שדומני כי הסיכוי להכשיר דברים אלה כראיה נגד משיב 1 נמוך ביותר.

אסביר:

ככלל, הודיית חוץ מתקבלת כראיה כנגד המודה בלבד; ואילו כלפי אחרים - דינה כדין עדות מפי השמועה. אמנם, קיימת אפשרות לבסס קיומו של חריג לעדות מפי השמועה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, אלא שלא ברור אם כוחו של החריג הנ"ל מתאים לענייננו, שעה שהדברים שאמר משיב 3 לתהילה אבני נאמרו בעל-פה והועלו על-ידה "על הכתב" במסגרת חקירת המשטרה שנערכה חודשים לאחר מכן, מה גם שהשימוש בחריג לפי סעיף 10א לפקודה תלוי בשאלה האם משיב 3 יבחר להעיד במשפט.

ראה והשווה גם בש"פ 5235/16 **סובול נ' מדינת ישראל** (14.7.2016), פסקה 24.

מסקנתי אפוא כי אף שקיימות ראיות לכאורה לתיאור העובדתי המפורט בכתב האישום, ראיות אלה לוקות בחולשה בהיבט של ההתאמה בין העובדות לעבירה (רלוונטי למשיבים 1 ו-3) ובהיבט משקל הראיות המפליל הקיימות בענייננו של משיב 1.

31. **ביחס לאישום החמישי** - הגעתי למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה לעבירת איומים שמצאה ביטוי בדרך של שאלה לגבי מקום מגוריו של סמנכ"ל הכספים של הרשת, אולם קיימת חולשה ראייתית ביחס לעבירה המיוחסת למשיב 1 (סחיטה באיומים שצלחה).

אסביר:

האמירה המיוחסת למשיב, לפיה במהלך מפגש עם מנהלת המלון, שאל לכתובתו של הסמנכ"ל, לאחר שמספר ימים קודם לכן הודיע לו הסמנכ"ל כי לא ניתן יהיה להמשיך להשכיר חדרים בעלות של 500 ₪, היא אמירה אשר ניתן לפרשה כאיום, ומקום בו מנהלת המלון מתארת אמירה זו, יש לראות בעדותה כראיה לכאורה שדי בה בשלב זה. בהקשר זה, אני נכון לקבל את עמדת ב"כ המבקשת, עו"ד גורן, לפיה מדובר באמירה מאיימת המשליכה על עוצמת עילת המעצר.

יחד עם זאת, ולצורך הוכחת עבירה של סחיטה באיומים שצלחה, על המבקשת להוכיח קיומו של קשר סיבתי בין האיום לתוצאה, ובענייננו - קשר זה כלל לא ברור, שכן מעדותה של מנהלת המלון עולה כי איילת (יו"ר הרשת), עוד טרם האיום, המליצה שלא להעלות את המחיר אלא רק להגביל את כמות החדרים המושכרים למשיב, כך שלכאורה, למשיב לא הייתה כל סיבה לאיים או לסחוט, וממילא - תתקשה המבקשת להוכיח כי הקפאת המחיר קשורה לאיום ולא לשיקולים מסחריים של המלון.

32. **ביחס לאישום השישי**, וכפי שצינתי בסעיף 19 לעיל, בהיעדר איסור מטעם הנהלת המלון לפעול בדרך של השכרת החדרים שהיו שמורים עבור המשיבים בדרך של "שכירות משנה", קיים קושי לראות בהתנהגותם של משיבים 1-4, ככזו המצויה בתוך "המגרש הפלילי" (להוציא עבירות מס פוטנציאליות).

33. **ביחס לאישום השביעי**, וכאמור בסעיף 15 לעיל, הצבעתי על קושי לראות באמירתו של המשיב 1 למנהלת המלון לפיה "שלא תפנה אליו יותר בכל בקשת עזרה שהיא, שכן יותר לא יוכל לעזור לה", ככזו המשמשת בסיס ראייתי הולם לאישום בעבירת סחיטה באיומים, בוודאי מקום שאין חולק כי למשמע הסירוב, "נכנע" המשיב והזמין חדרים נוספים במחיר מלא כפי שהתבקש. לציון כי מנהלת המלון תיארה בעדותה כי בעבר נעזרה במשיב, בסיטואציות בהן אחד מחבריו השאיר חדר מבולגן או לא שילם בזמן, כך שהאמירה "שלא תפנה אליו בבקשות עזרה" נראית כיכולה להתיישב גם עם דברים אלה.

על יסוד האמור לעיל, הגעתי למסקנה לפיה ראיות המבקשת באישום זה אינן מגיעות כדי "ראיות לכאורה".

(ד) האפשרות לאיין את עילות המעצר באמצעות תנאי ערובה הולמים

34. עמדתי עד כה על הקשיים הלא מבוטלים בקונספט הסחיטה המפורט באישום הראשון, על הקושי לראות במספר אירועים אקראיים ככאלה המרכיבים תוכנית פעולה עבריינית, על חולשת הראיות הקיימת ביחס לחלק מהאישומים, ועל עוצמתן הלא גבוהה של עילות המעצר.

משהונחה התשתית כאמור, סבורני כי מתקבלת מסקנה בדבר האפשרות להורות על שחרורם של המשיבים בתנאי ערובה.

יתכן וחלק מהמשיבים מנהלים אורח חיים עברייני, יתכן והם נמנים על חבורה או ארגון עברייני מסוים, יתכן ובמישורים אחרים של חייהם מדובר באנשים אשר נשקפת מהם סכנה, אולם הבחינה שנעשית על ידי בית המשפט מתמקדת בתיק שהובא בפניו, בטיב האישומים ובאיכות הראיות שהוצגו לו, ואם אדגים דברי ביחס למשיב 3, שהוא נעדר הרשעות קודמות, הרי שאינני סבור כי יש מקום להורות על מעצרו עד תום ההליכים, רק נוכח אמירות בנוסח: "אתה לא יודע מי אנחנו" (לאחר שלא פתחו עבורו את חדר המגבות), נוכח נטילת לחמניות ללא אישור ממטבח המלון, ונוכח סירובו לאפשר כניסת אנשים לברכה (אירוע שהתרחש לפני כשנה).

לצורך בחינת תנאי הערובה הרלוונטיים נתתי דעתי לעברם הפלילי של כל אחד מהמשיבים (אם קיים), לחלקם הספציפי במסכת האירועים, לקביעות הרלוונטיות באשר לעוצמת התשתית הראייתית, וכן לעוצמת עילת המעצר.

35. לאור האמור לעיל, אני מורה על שחרור המשיבים בתנאים הבאים:

משיב 1

(א) מעצר בית מלא. בחלוף שלושה חודשים, ובהיעדר הפרות, ניתן יהיה לעיין מחדש בתנאי זה.

(ב) הפקדה במזומן או ערבות בנקאית בסך 100,000 ₪;

(ג) ערבות עצמית בסך 150,000 ₪;

(ד) שתי ערבויות צד ג' בסך 150,000 ₪ על ערבות;

(ה) הרחקה ברדיוס של קילומטר מהמלון וממשרדי הנהלת הרשת;

(ו) צו עיכוב יציאה מהארץ.

משיב 2

(א) מעצר בית מלא. בחלוף שלושה חודשים, ובהיעדר הפרות, ניתן יהיה לעיין מחדש בתנאי זה.

(ב) הפקדה במזומן או ערבות בנקאית בסך 25,000 ₪;

(ג) ערבות עצמית בסך 100,000 ₪;

(ד) ערבות צד ג' בסך 100,000 ₪;

(ה) הרחקה ברדיוס של קילומטר מהמלון וממשרדי הנהלת הרשת;

(ו) צו עיכוב יציאה מהארץ.

משיב 3

(א) הפקדה במזומן או ערבות בנקאית בסך 20,000 ₪;

(ב) ערבות עצמית בסך 100,000 ₪;

(ג) ערבות צד ג' בסך 100,000 ₪;

(ד) הרחקה ברדיוס של קילומטר מהמלון וממשרדי הנהלת הרשת;

(ה) צו עיכוב יציאה מהארץ.

משיב 4

(א) הפקדה במזומן או ערבות בנקאית בסך 50,000 ₪;

(ב) ערבות עצמית בסך 100,000 ₪;

(ג) ערבות צד ג' בסך 100,000 ₪;

(ד) הרחקה ברדיוס של קילומטר מהמלון וממשרדי הנהלת הרשת;

(ה) צו עיכוב יציאה מהארץ.

משיב 5

(א) הפקדה במזומן או ערבות בנקאית בסך 15,000 ₪;

עמוד 24

(ב) ערבות עצמית בסך 100,000 ₪;

(ג) ערבות צד ג' בסך 100,000 ₪ על ערבות;

(ד) הרחקה ברדיוס של קילומטר מהמלון וממשרדי הנהלת הרשת;

(ה) צו עיכוב יציאה מהארץ.

משיב 6

תנאי הערובה שנקבעו בהחלטות קודמות יחולו עד לתום ההליכים, למעט מעצר הבית שיבוטל, ובתוספת צו הרחקה ברדיוס של קילומטר מהמלון וממשרדי הנהלת הרשת.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ו, 24 יולי 2016, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט